

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Migoń-Karwowska

Ławnicy: Sylwia Bańbor-Mężyk, Lidia Popowska

Protokolant: Emilia Tkacz

po rozpoznaniu w dniach: 30 czerwca 2020 r., 5 sierpnia 2020 r., 29 października 2020 r., 21 stycznia 2021 r., 19 marca 2021 r., 8 kwietnia 2021 r., 17 maja 2021 r., 16 lipca 2021 r., 1 października 2021 r., 16 listopada 2021 r. w Jeleniej Górze

sprawy karnej

1. K. P. syna A. i S. z domu B.

urodzonego (...) w L.

2. D. P. (1) syna A. i S. z domu B.

urodzonego (...) w L.

oskarżonych o to, że

1. w dniu 19 października 2019 r. w L., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. P. (1), posługując się nożem oraz grożąc D. S. i D. K. (1) popełnieniem na ich szkodę przestępstwa zabójstwa, powodując ich ucieczkę, a następnie dostali się do wnętrza pojazdu R. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność D. S., po czym zabrali w celu przywłaszczenia gotówkę w kwocie łącznej 70 zł, książeczkę wojskową oraz dowód osobisty wystawione na dane D. S., akumulator samochodowy wartości 200 zł, tablet marki L. wartości 50 zł, telefon komórkowy S. G. (...) wartości 300 zł,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

a nadto D. P. (1) o to, że

2. w dniu 15 maja 2019 r. w L., woj. (...), groził P. K. pozbawieniem życia, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

a nadto D. P. (1) oraz:

3. K. C. (1) syna J. i R. z domu B.

urodzonego (...) w Z.

oskarżonych o to, że

3. w dniu 15 maja 2019 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na terenie sklepu sportowego przy ul. (...) w ten sposób, iż w ramach przyjętego przez sprawców podziału ról w popełnieniu przestępstwa D. P. (1) zastosował wobec A. K. przemoc polegającą na jej odepchnięciu oraz chwyceniu za szyję, po czym K. C. (1) zabrał w celu przywłaszczenia 2 sztuki hulajnóg marki (...) o łącznej wartości 220 zł, przy czym K. C. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k., wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie sygn. akt II K 102/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę jednostkową 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności objętą karą łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności którą odbywał w okresie od 22 października 2013 r do dnia 22 stycznia 2017 r.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k., zaś wobec K. C. (1) o czyn z art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonych **D. P. (1) i K. P.** za winnych tego, że 19 października 2019 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się niebezpiecznymi narzędziami w postaci noży i grożąc ich natychmiastowym użyciem D. K. (1) i D. S., doprowadzając w ten sposób do ich ucieczki, z wnętrza pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), należącego do R. K., zabrali w celu przywłaszczenia akumulator samochodowy o wartości 200 złotych i telefon komórkowy S. G. (...) o wartości 300 złotych, stanowiące własność R. K., pieniądze w kwocie 70 złotych, tablet marki L. o wartości 50 złotych, stanowiące własność D. S., dowód osobisty wystawiony na nazwisko D. S. oraz usunęli dokument, którym nie mieli prawa rozporządzać, w postaci książeczki wojskowej wydanej na nazwisko D. S., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza każdemu z nich karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonych **D. P. (1) i K. P.** solidarnie środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody:

a) na rzecz pokrzywdzonego D. S. w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych;

b) na rzecz pokrzywdzonego R. K. w kwocie 500 (pięćset) złotych;

III. uznaje oskarżonego **D. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, iż czyn ten został popełniony 16 maja 2019 r., a oskarżony groził P. K. pobiciem, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uznaje oskarżonego **D. P. (1) i K. C. (1)** za winnych tego, że 16 maja 2019 r. w L., na terenie sklepu sportowego przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, stosując przemoc wobec A. K., polegającą na jej odepchnięciu i chwyceniu za szyję, zabrali w celu przywłaszczenia dwie hulajnogi marki (...) o łącznej wartości 220 złotych, czym działali na szkodę A. K. i P. K., przy czym oskarżony K. C. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z 14 czerwca 2004 r. w sprawie o sygn. akt II K 303/03 za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności, objętą następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubaniu z 23 września 2008 r. sygn. akt VI K 278/08, którym wymierzono mu karę łączną 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 6 kwietnia 2009 r. do 15 lipca 2010 r., z zaliczeniem na poczet tej kary okresu od 1 września 2003 r. do 26 marca 2007 r., od 6 kwietnia 2008 r. do 6 sierpnia 2008 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z 17 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 102/11 m.in. za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k., popełniony 23 października 2010 r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 22 października 2013 r. do 22 stycznia 2017 r., tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w stosunku do D. P. (1) i przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w stosunku do K. C. (1) i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierza D. P. (1) karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza K. C. (1) karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonych **D. P. (1) i K. C. (1)** solidarnie środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody przez uiszczenie kwoty 220 (dwieście dwadzieścia) złotych na rzecz pokrzywdzonego P. K.;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **D. P. (1)** w punktach I, III i IV części rozstrzygającej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza:

a) oskarżonemu **D. P. (1)** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 21 października 2019 r. od godz. 16:25 do 19 grudnia 2019 r. do godz. 16:25;

b) oskarżonemu **K. P.** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 21 października 2019 r. od godz. 8:45 do 14 listopada 2019 r. do godz. 8:45 i od 10 lutego 2020 r. od godz. 8:45 do 6 sierpnia 2020 r. do godz. 15:42;

VIII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 2 435,40 złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, w tym kwotę 455,40 złotych z tytułu podatku od towarów i usług;

IX. zwalnia oskarżonych D. P. (1), K. P. i K. C. (1) od uiszczenia kosztów sądowych, w tym od opłaty.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 22/20		
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sądownie ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, są				

<p>do ż e ograniczy ć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3-8 formularza.</p>		
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>		
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>
<p>1.1.1. 1.1.2.</p>	<p>K. P. D. P. (1)</p>	<p>19 października 2019 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się niebezpiecznymi narzędziami w postaci noży i grożąc ich natychmiastowym użyciem D. K. (1) i D. S., doprowadzając w ten sposób do ich ucieczki, z wnętrza pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), należącego do R. K., zabrali w celu przywłaszczenia akumulator samochodowy o wartości 200 złotych i telefon komórkowy S. G. (...) o wartości 300 złotych, stanowiące własność R. K., pieniądze w kwocie 70 złotych,</p>

		<p>tablet marki L. o wartości 50 złotych, stanowiące własność D. S., dowód osobisty wystawiony na nazwisko D. S. oraz usunęli dokument, którym nie mieli prawa rozporządzać, w postaci książeczki wojskowej wydanej na nazwisko D. S.,</p>		
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>		
<p>J. G. i K. P. pozostawali w związku konkubenckim. Wcześniej J. G. pozostawała w związku z D. K. (1), jednakże para rozstała się. J. G. skarżyła się K. P. za zachowanie byłego partnera wobec niej.</p> <p>19 października 2019 r. w godzinach popołudniowych K. P., D. P. (1) i J. G. przebywali w okolicy sklepu (...) w L. przy ul. (...). Przed 17:00 na ul. (...) przyjechali samochodem marki R. (...) o nr rej. (...), należącym do R. K., D. S. i D. K. (1). Kierujący pojazdem D. K. (1) zaparkował samochód na parking, po czym obaj mężczyźni udali</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. P. k. 97-98, 100-102, 147, 614v.-615v.,</p> <p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) k. 141, 616-617v.,</p> <p>zeznania świadka D. S. wraz z tablicą poglądową k. 2-4, 6, k. 17-19, k. 27-28, k. 800v.-802,</p> <p>zeznania świadka D. K. (1) k. 87-88, 718v.-720,</p> <p>częściowo zeznania świadka J. G. k. 25, 439-440, 650v.-651v.,</p> <p>zeznania świadka N. K. k. 90-92 (odpis k. 579), 651v.-652,</p>			

się do salonu (...). W czasie kiedy D. S. i D. K. (1) przebywali w salonie (...) przebił dwie opony w samochodzie, którym przyjechali mężczyźni. Następnie D. S. i D. K. (1) opuścili salon gier i udali się do samochodu. Spostrzegli przebite opony, w związku z czym D. S. skierował się ponownie do salonu gier, aby zobaczyć nagranie monitoringu. Wówczas do D. S. podszedł K. P., trzymając w rękach mały nóż - scyzoryk i machał nim przed pokrzywdzonym oraz groził mu pozbawieniem życia. Z kolei do D. K. (1) podszedł D. P. (1), który także trzymał w ręce nóż, o długości ostrza około 10 cm, podobny do scyzoryka i nożem tym uczynił zamach w kierunku tego pokrzywdzonego, jednakże D. K. (1) uchylił się. W reakcji na zachowanie K. P. i D. P. (1) D. S. i D. K. (1) zaczęli uciekać w kierunku stacji paliw S.. Po ucieczce pokrzywdzonych K. P. przebił pozostałe dwie opony w pojeździe. Następnie bracia P. dostali się do wnętrza pojazdu,

zeznania świadka M. S. (1) k. 239-241, 652-653,

zeznania świadka T. W. k. 301-303, 653-653v.,

zeznania świadka R. K. k. 872v.-873,

protokół oględzin samochodu R. (...) k. 11-14,

dokumentacja fotograficzna k. 120-123,

informacje ogólne o zgłoszeniu k. 232-234,

protokół oględzin płyty z nagraniem zgłoszenia CPR we W. wraz z danymi o zdarzeniu k. 428-436,

nagranie zgłoszenia CPR we W. k. 437,

bowiem drzwi od strony pasażera były uszkodzone i nie można ich było zamknąć kluczem. Stamtąd oskarżeni zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy S. G. (...) o wartości 300 złotych, stanowiący własność R. K., tablet marki L. o wartości 50 złotych oraz znajdujące się w portfelu, umieszczonym w schowku pojazdu, pieniądze w kwocie 70 złotych, stanowiące własność D. S., a także dowód osobisty i książeczkę wojskową wystawione na jego nazwisko. Nadto K. P. wymontował z pojazdu akumulator samochodowy o wartości 200 zł, będący własnością R. K. i także zabrał go w celu przywłaszczenia. Po tym obaj bracia P. udali się za restaurację „(...)” w kierunku stadionu.

Po ucieczce na stację paliw D. S. zadzwonił pod nr alarmowy 112 i zawiadomił o przestępstwie, prosząc o wezwanie Policji. Kiedy D. S. i D. K. (1) przebywali na stacji paliw K. P. i D. P.

<p>(1) ponownie zaczęli biec w ich stronę. Wówczas D. S. i D. K. (1) zaczęli uciekać w stronę centrum miasta. D. K. (1) udał się następnie po córkę, zaś D. S. ponownie zadzwonił na numer alarmowy 112 informując o oddaleniu się z poprzedniego miejsca. Po przyjeździe funkcjonariuszy policji na miejsce zdarzenia D. S. wrócił do samochodu. ulaulaulaula</p> <p>D. S. odnalazł skradziony akumulator za znajdującą się w pobliżu restauracją. Był on uszkodzony – pęknięty.</p>				
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
<p>1.1.3. 1.1.4.</p>	<p>D. P. (1) K. C. (1)</p>	<p>16 maja 2019 r. w L., na terenie sklepu sportowego przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, stosując przemoc wobec A. K., polegającą na jej odepchnięciu i chwyceniu za szyję, zabrali w celu</p>		

przywłaszczenia
dwie hulajnogi
marki (...) o
łącznej wartości
220 złotych, czym
działali na szkodę A.
K. i P. K., przy czym
oskarżony K. C. (1)
czynu tego dopuścił
się będąc uprzednio
skazany wyrokiem
Sądu Rejonowego w
Lubaniu z 14 czerwca
2004 r. w sprawie
o sygn. akt II K
303/03 za czyny z
art. 279 § 1 k.k.
w zw. z art. 91
§ 1 k.k., na karę
2 lat pozbawienia
wolności, objętą
następnie wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego w
Lubaniu z 23
września 2008 r.
sygn. akt VI
K 278/08, którym
wymierzono mu
karę łączną 5
lat i 8 miesięcy
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w okresie
od 6 kwietnia 2009
r. do 15 lipca 2010
r., z zaliczeniem
na poczet tej kary
okresu od 1 września
2003 r. do 26
marca 2007 r., od
6 kwietnia 2008 r.
do 6 sierpnia 2008
r. oraz wyrokiem
Sądu Rejonowego w
Lubaniu z 17 lutego
2011 r. w sprawie o
sygn. akt II K 102/11
m.in. za czyn z art.
280 § 1 k.k. i art. 276

		<p>k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k., popełniony 23 października 2010 r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 22 października 2013 r. do 22 stycznia 2017 r.</p>		
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>		
<p>16 maja 2019 r. około 13:50 D. P. (1) przyszedł do sklepu sportowego znajdującego się w L. przy ul. (...), stanowiącego własność P. i A. K.. W tym czasie w sklepie pracowała A. K.. Podczas tego pobytu w sklepie D. P. (1) przymierzył buty, po czym wyszedł, nie kupując.</p> <p>Następnie około 14:15 D. P. (1) wrócił do tego samego sklepu w towarzystwie K. C. (1). A. K. zapytała mężczyznę w czym może im pomóc. Wówczas K. C. (1) używając wulgarnego słowa</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) k. 141, 616-617v.,</p> <p>zeznania świadka A. K. k. 35-39 (odpis k. 561-563), k. 40-41 (odpis k. 569), k. 70, k. 683-686 oraz tablice poglądowe k. 68,69,</p> <p>zeznania świadka P. K. k. 44-47 (odpis k. 5714-575), k. 618-619,</p> <p>nagranie monitoringu k. 66,</p> <p>protokół oględzin zapisu monitoringu k. 71-73,</p> <p>odpisy wyroków k. 246-247, 251, 471, 472, 473-474, 594,</p>			

<p>kazał się jej „zamknąć”, po czym chwycił hulajnogę marki (...) o wartości 110 zł. Z kolei D. P. (1) odepchnął A. K., chwycił ją za szyję i przycisnął do regału, po czym chwycił drugą taką samą i o tej samej wartości hulajnogę. Następnie K. C. (1) przekazał D. P. (1) zabraną przez siebie hulajnogę ze słowami „trzymaj, rozdzielimy się”. Po tym D. P. (1), zabierając obie hulajnogi, wybiegł ze sklepu, zaś za nim uciekł stamtąd K. C. (1). Za uciekającymi mężczyznami wybiegła także A. K., lecz nie udało jej się zatrzymać sprawców.</p> <p>K. C. (1) był uprzednio karany sądownie m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z 14 czerwca 2004 r. w sprawie o sygn. akt II K 303/03 za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności, objętą następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubaniu z 23 września 2008 r. sygn. akt VI</p>	<p>595, 596-597, 598, 599-600a,</p> <p>dane o wykonaniu kary k. 603,</p> <p>dane o karalności k. 840-844,</p>
--	---

<p>K 278/08, którym wymierzono mu karę łączną 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 6 kwietnia 2009 r. do 15 lipca 2010 r., z zaliczeniem na poczet tej kary okresu od 1 września 2003 r. do 26 marca 2007 r., od 6 kwietnia 2008 r. do 6 sierpnia 2008 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z 17 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 102/11 m.in. za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k., popełniony 23 października 2010 r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 22 października 2013 r. do 22 stycznia 2017 r.</p>				
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
1.1.5.	D. P. (1)	16 maja 2019 r. w L., woj. (...), groził		

		P. K. pobiciem, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona;		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty		
16 maja 2019 r. około 17:20 A. K. i P. K. przebywali w swoim sklepie przy ul. (...) w L.. A. K., spoglądając przez okno, zauważyła idącego ulicą D. P. (1), w którym rozpoznała sprawcę dokonanego na nią tego dnia napadu i kradzieży hulajnóg. O powyższym poinformowała swojego męża. P. K. pobięł za uciekającym przed nim D. P. (1), zaś A. K. zadzwoniła po Policję. P. K. z pomocą nieznanego mu, przypadkowo spotkanego mężczyzny, dokonał zatrzymania D. P. (1). Wówczas D. P. (1) zaczął grozić P. K. pobiciem. Na miejsce ujęcia D. P. (1) przybyli wezwani przez A. K. funkcjonariusze policji, po czym zatrzymali go. P. K. obawiał się	częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) k. 57-58, zeznania świadka A. K. k. 35-39 (odpis k. 561-563), k. 40-41 (odpis k. 569), k. 70, k. 683-686 oraz tablice poglądowe k. 68,69, zeznania świadka P. K. k. 44-47 (odpis k. 5714-575), k. 618-619, zeznania świadka K. C. (2) k. 447-448, 653v.-654, protokół zatrzymania D. P. (1) k. 49,			

spełnienia gróźb D. P. (1).				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty		
OCena DOWODÓW				
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.1.- 1.1.2.	wyjaśnienia oskarżonego K. P.	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. P. jedynie w tym zakresie, w jakim potwierdził on, iż przebił opony w samochodzie D. S., otworzył samochód oraz wymontował i zabrał z tego pojazdu akumulator. Wyjaśnienia oskarżonego w tej części były bowiem zgodne z zeznaniami		

		<p>D. S. i D. K. (1), a pośrednio także zeznaniami funkcjonariuszy policji M. S. (1) i T. W., protokołem oględzin samochodu R. (...) oraz dokumentacji fotograficznej. Opisane dowody Sąd uznał za w pełni wiarygodne, co zostanie wskazane poniżej. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do kwestionowania wyjaśnień tego oskarżonego we wskazanym fragmencie.</p>		
1.1.1.-1.1.5.	Wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1)	<p>Odnosnie pierwszego z przypisanych temu oskarżonemu czynów Sąd uznał za wiarygodne jego wyjaśnienia jedynie w tej części, w której potwierdził, iż jego brat wykręcił i zabrał akumulator z samochodu. Taką wersję przedstawił też K. P., a żaden z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów nie sprzeciwia się temu.</p> <p>Natomiast w zakresie dwóch kolejnych przypisanych D. P. (1) czynów, zdaniem Sądu, na przyznanie</p>		

		<p>im przymiotu wiarygodności zasługują wyjaśnienia oskarżonego w tej części, w jakiej potwierdził swoją pierwszą wizytę w sklepie A. i P. K. przy mierzeniu butów, kradzież na ich szkodę dwóch hulajnóg (choć nie w tych okolicznościach, jakie podawał – co zostanie przeanalizowane w sekcji 2.2 uzasadnienia) oraz fakt pościgu za nim i zatrzymania go. W przedstawionej części wyjaśnienia oskarżonego korespondują bowiem z zeznaniami pokrzywdzonych A. i P. K., zeznaniami funkcjonariusza policji K. C. (2), a także dowodem z nagrania monitoringu i protokołem jego oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną. W świetle powyższych dowodów taka relacja D. P. (1) nie budzi wątpliwości co jej prawdziwości.</p>		
1.1.1.-1.1.2.	Zeznania świadka D. S.,	Zeznania D. S. Sąd uznał za wiarygodne. W swoich zeznaniach		

Zeznania świadka D.
K. (1)

złożonych w toku śledztwa pokrzywdzony ten konsekwentnie twierdził, że oskarżeni posiadali noże, nożami tymi grozili mu pozbawieniem życia, przebili mu opony w samochodzie, otworzyli samochód i ukradli telefon, tablet, pieniądze w kwocie 70 zł, dowód osobisty i książeczkę wojskową. Zeznał też, iż otworzyli pokrywę silnika samochodu i skradli z niego akumulator. Opisywał on również zachowanie swoje i towarzyszącego mu D. K. (1), a mianowicie ucieczkę na stację paliw, telefoniczne zawiadomienie Policji, ucieczkę w kierunku centrum miasta oraz swój powrót na miejsce zdarzenia, kiedy już była tam Policja. Wprawdzie w toku rozprawy pokrzywdzony stwierdził, że sprawa była dawno i zbyt jej nie pamięta, jednakże po odczytaniu mu uprzednio złożonych w toku śledztwa zeznań, podtrzymał je. Zauważyć trzeba, że przed Sądem D. S. był słuchany po upływie ponad

półtora roku od zajścia, więc naturalna jest możliwość zatarcia się w jego pamięci szczegółów.

Potwierdził on jednak stanowczo, iż K. P. na pewno trzymał nóż, a także opisał to narzędzie, jako mały scyzoryk, istnienie przepychanki, szarpaniny między D. K. (1) a drugim z oskarżonych, D. P. (1), a także przebicie opon i dokonanie kradzieży opisanych wyżej przedmiotów i dokumentów.

Wprawdzie pokrzywdzony ten przed Sądem, w trakcie zadawanych mu pytań stwierdził, iż nie widział otwierania drzwi, ani aby któryś z mężczyzn wchodził do wnętrza pojazdu, jednakże - jak już wskazano wyżej - był on słuchany po upływie ponad półtora roku od daty zdarzenia. Mógł on zatem tych szczegółów zajścia nie pamiętać w chwili przesłuchania, co zresztą nie może automatycznie świadczyć o nieprawdziwości jego relacji. Zauważyć w tym miejscu trzeba, iż

zeznania D. S. znajdują potwierdzenie w nagraniu zgłoszenia zarejestrowanego w Centrum Powiadamiania Ratunkowego wraz z danymi o zdarzeniu oraz protokole oględzin tego nagrania. Z zapisu zgłoszenia wynika, że oskarżeni zaatakowali pokrzywdzonych nożem, rozwalają auto, poprzebijali opony, a zatem treść zgłoszenia jest zgodna z tym co zeznał pokrzywdzony. Zauważyć też trzeba, że prowadząc rozmowę telefoniczną pokrzywdzony miał możliwość czynienia obserwacji co dzieje się z samochodem. Wprawdzie – zgodnie z zaleceniem pracownika CPR – pokrzywdzony nie podchodził do samochodu, a nawet oddalił się, kiedy oskarżeni zaczęli iść w jego stronę, to jednak – jak wynika z treści zgłoszenia widział on w jakim stanie znajduje się samochód. Z nagrania tego wynika również w jakim stanie emocjonalnym znajdował się

pokrzywdzony, a mianowicie, był przestraszony, obawiał się oskarżonych. Z treści zapisu zgłoszenia dokonanego przez D. S., opisującego niejako „na gorąco” swoje spostrzeżenia wynika, że podawał on to samo, co zeznał w toku śledztwa, tj. iż na miejscu zdarzenia są dwaj mężczyźni, opisał ich wygląd, a także wskazał, że mają noże. Trzeba też zauważyć, iż D. S. podczas zgłoszenia na bieżąco opisywał swoje spostrzeżenia. Świadczy to o tym, iż mimo ucieczki na stację paliw miał możliwość obserwowania co się dzieje przy samochodzie, co zresztą przyznał w swoich zeznaniach. Wprawdzie pokrzywdzony ten w pewnym momencie odbiegł z tego miejsca w stronę centrum, jednakże powrócił i ponownie zadzwonił na numer 112 i poinformował pracownika CPR o tym fakcie, a także o tym, iż „auto tam stoi rozwalone całe”. Znow miał więc możliwość obserwowania miejsca zdarzenia, przy czym do

samochodu powrócił po przyjeździe funkcjonariuszy policji. Analizując dane dotyczące czasu zgłoszenia i przyjazdu policjantów podnieść należy, iż pierwszego zgłoszenia D. S. dokonał o 17:08:51 (rubryka - data zgłoszenia na k. 433). Z pracownikiem CPR rozmawiał 2 minuty i 26 sekund. Drugi telefon wykonał o 17:15:04 (rubryka - data zgłoszenia na k. 435). Tymczasem, jak wynika z dokumentu „informacje ogólne” funkcjonariusze policji przybyli na miejsce zdarzenia o 17:20:28 (k. 233v.). Analizując te dane niewątpliwe jest zatem, że przez większość czasu od ucieczki do przybycia policjantów D. S. miał możliwość obserwowania zachowania sprawców, co niewątpliwie czynił zważywszy na treść zgłoszenia. Jego spostrzeżenia pokrywają się z zeznaniami funkcjonariuszy policji, a także protokołem oględzin samochodu i

dokumentacją fotograficzną, potwierdzającą stan pojazdu. Ponadto zdarzenie miało dynamiczny przebieg, a pokrzywdzony niewątpliwie był przestraszony zachowaniem oskarżonych, co z pewnością także miało wpływ na możliwość precyzyjnego odtworzenia wszystkich działań każdego z oskarżonych, zwłaszcza w zakresie zeznań składanych w toku rozprawy, po tak długim okresie.

Ponadto zeznania D. S. potwierdzają pośrednio świadkowie M. S. (1) i T. W. – funkcjonariusze KPP w L., którzy mieli kontakt z pokrzywdzonym bezpośrednio po zdarzeniu.

Przedstawili oni relację przekazaną im przez pokrzywdzonego w sposób zbieżny z tym, co zeznał D. S.. Co istotne świadkowie ci potwierdzili, iż D. S. podał im, iż widział jak sprawcy weszli do wnętrza pojazdu oraz wskazał przedmioty, które

mu zabrali. Nota bene sam oskarżony K. P. nie przeczył temu, iż otworzył samochód. Nadto M. S. (1) opisała w jakim stanie znajdował się ten pokrzywdzony, tj. był przestraszony, był w dużym stresie. Przebite opon w samochodzie oraz brak akumulatora znalazły potwierdzenie w protokole oględzin samochodu.

Wprawdzie nie uszły uwadze Sądu pewne rozbieżności dotyczące wskazywania przez D. S. właścicieli poszczególnych przedmiotów, jednak okoliczność ta nie miała wpływu na ocenę prawdziwości jego zeznań. W swoich zeznaniach złożonych w śledztwie pokrzywdzony prezentował wersję, że wszystkie przedmioty zostały skradzione na jego szkodę, podczas gdy przed Sądem zeznał, że samochód był zarejestrowany na jego brata R. K.. Z kolei R. K. zeznał, iż zarówno samochód jak też skradziony telefon stanowiły jego własność. W tym zakresie Sąd

czyniąc ustalenia oparł się na zeznaniach R. K.. Zauważyć bowiem trzeba, że o tym, iż telefon i samochód stanowił własność brata D. S. zeznawała świadek M. S. (1). R. K. przybył też na miejsce zdarzenia, o czym także zeznała M. S. (1). W tej sytuacji nie budzi wątpliwości, iż to R. K. był właścicielem skradzionego telefonu oraz akumulatora. D. S. musiał zatem o tym mówić bezpośrednio po zdarzeniu, skoro M. S. (1) miała wiedzę na ten temat. Zdaniem Sądu skoro w czasie kradzieży D. S. był w posiadaniu samochodu oraz telefonu brata i to on składał zawiadomienie oraz zeznania w tej sprawie, to z tego powodu mógł wskazywać na siebie jako pokrzywdzonego kradzieżą tych rzeczy, uznając iż kwestia ta nie ma znaczenia w sprawie. Jest to tym bardziej uzasadnione, iż przecież organy ścigania miały wiedzę o jego bracie jako pokrzywdzonym i to takim, który także

przybył na miejsce zdarzenia.

Przede wszystkim jednak relację przedstawioną przez D. S. potwierdzają zeznania D. K. (1). W ocenie Sądu również zeznania tego świadka w pełni zasługują na przyznanie im przymiotu wiarygodności. D. K. (1) w sposób zbieżny z zeznaniami D. S. opisał przebieg zajścia i zachowanie obu oskarżonych. Również on wskazał, iż obaj oskarżeni trzymali w rękach noże, do niego podbiegł D. P. (1) i wykonał zamach, chcąc ugodzić go tym nożem, co mu się nie udało. Opisał także zachowanie K. P., który podbiegł do D. S. i machał przed nim nożem. Zeznał, że zaczęli z D. S. uciekać w stronę stacji paliw, a za nimi pobiegł K. P., zaś D. P. (1) pozostał przy aucie. Potem widział obu oskarżonych przy samochodzie. Swoje zeznania podtrzymał w toku rozprawy, podając ponadto, iż zdarzenie pamiętał lepiej będąc słuchany w toku śledztwa, aniżeli przed Sądem.

		<p>Potwierdził jednak wszystkie wskazane powyżej okoliczności.</p> <p>Wszystkie przywołane wyżej okoliczności upewniły Sąd o prawdziwości zeznań złożonych przez D. S. i D. K. (1).</p>		
j.w.	Zeznania świadków M. S. (1) i T. W.	<p>Zdaniem Sądu zeznania tych świadków nie budzą wątpliwości co do ich prawdziwości. Świadkowie opisali czynności, jakie wykonali na miejscu zdarzenia. Jako osoby obce zarówno dla oskarżonych, jak też pokrzywdzonych, a nadto funkcjonariusze policji nie mieli oni żadnego interesu w promowaniu nieprawdziwej wersji zdarzenia.</p>		
j.w.	Zeznania świadka R. K.	<p>Pokrzywdzony ten nie był świadkiem zdarzenia i nie miał wiedzy na temat jego przebiegu. Wskazał natomiast jakie przedmioty zostały skradzione na jego szkodę, podał ich wartość. O tym, iż pokrzywdzony ten był wskazywany jako właściciel skradzionych rzeczy świadczą też zeznania</p>		

		<p>funkcjonariuszki policji M. S. (1), które Sąd analizował powyżej. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań tego pokrzywdzonego.</p>		
j.w.	<p>Zeznania świadka N. K.</p>	<p>Sąd uznał zeznania N. K. za wiarygodne. Świadek potwierdziła pobyt D. S. i D. K. (1) na stacji paliw S. w dniu zdarzenia. Wprawdzie nie wskazała ich nazwisk, jednak w świetle przedstawionych przez świadka okoliczności nie budzi wątpliwości, iż opisywanymi przez N. K. mężczyznami byli pokrzywdzeni. Brak jest podstaw do kwestionowania zeznań tego świadka.</p>		
j.w.	<p>Zeznania świadka J. G.</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodne zeznania J. G. jedynie w części, w jakiej potwierdziła swoje związki z D. K. (1) i K. P., zachowania tego pierwszego wobec niej, swoją obecność przy sklepie (...) w dniu zdarzenia, a także obecność K. i D. P. (1), przyjazd pokrzywdzonych oraz posiadanie</p>		

		<p>przez K. P. akumulatora i wyrzucenie go. Zeznania świadka w tej części są bowiem zbieżne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i nie sposób ich kwestionować.</p>		
1.1.3.-1.1.5.	<p>Zeznania świadków A. K. i P. K.</p>	<p>A. K. precyzyjnie opisała zachowanie D. P. (1), kiedy po raz pierwszy przyszedł do sklepu, działania podjęte przez niego i K. C. (1) podczas drugiego pobytu, przedstawiła okoliczności, w jakich rozpoznała idącego ulicą D. P. (1) oraz jego zatrzymanie. Jej zeznania są spójne, logiczne i konsekwentne. Wprawdzie nie uszło uwadze Sądu, iż w swoich pierwszych zeznaniach A. K. wskazała, że jeden z mężczyzn zastosował wobec niej przemoc, a drugi w tym czasie zabrał hulajnogi, po czym obaj wybiegli ze sklepu, zaś w kolejnych zeznaniach nieco inaczej opisała zachowania sprawców, jednak nie mogło to automatycznie podważyć</p>		

wiarygodności jej relacji. Zauważyć bowiem należy, iż A. K. po raz pierwszy składała zeznania niedługo po zdarzeniu. Niewątpliwie była ona zdenerwowana, obawiała się zachowania sprawców, o czym sama powiedziała podczas przesłuchania. Kiedy była przesłuchiwana po raz kolejny okazano jej tablice poglądowe z wizerunkami 8 mężczyzn, spośród których rozpoznała dwóch z nich jako sprawców czynu. Wówczas pokrzywdzona precyzyjnie opisała zachowanie każdego z nich, a potem przesłuchiwana w postępowaniu jurysdykcyjnym ponownie rozpoznała te same osoby oraz identycznie opisała rolę każdego z nich w popełnionym na jej szkodę przestępstwie. Zauważyć też należy, iż we wszystkich swoich zeznaniach pokrzywdzona tak samo opisywała sposób, w jaki użyto wobec niej przemocy oraz konsekwentnie twierdziła, że sprawcy ukradli

dwie hulajnogi o wartości łącznej 220 zł. Ponadto jej zeznania znajdują potwierdzenie w dowodzie z nagrania monitoringu oraz protokole jego oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną. W świetle tych dowodów nie budzi wątpliwości, iż na nagraniu został zarejestrowany D. P. (1), który jako pierwszy uciekał ze sklepu trzymając w rękach skradzione hulajnogi, za nim uciekał stamtąd K. C. (1), zaś jako ostatnia wybiegła A. K.. Ponadto pokrzywdzona rozpoznała D. P. (1) tego samego dnia w godzinach popołudniowych, co stanowiło asumpt do jego pościgu przez P. K. i w konsekwencji zatrzymanie tego oskarżonego. Okoliczności te potwierdził też świadek K. C. (2). Wszystkie te okoliczności w ocenie Sądu świadczą o szczerości i prawdziwości zeznań pokrzywdzonej.

Nie budzi również wątpliwości Sądu wiarygodność

		<p>zeznań pokrzywdzonego P. K.. Nie był od świadkiem napadu na swoją żonę, dowiedział się o nim od A. K.. Był jednak obecny, kiedy jego żona rozpoznała na ulicy D. P. (1)jako jednego ze sprawców napadu. Podjął za nim pościg, doprowadzając do jego zatrzymania. Pokrzywdzony opisał zachowanie tego oskarżonego, wskazał też, iż D. P. (1) groził mu pobiciem, że go pobije. W ocenie Sądu depozycje tego świadka w pełni zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności.</p>		
j.w.	<p>Zeznania świadka K. C. (2)</p>	<p>Świadek jest funkcjonariuszem policji, osobą obcą dla pokrzywdzonych A. i P. K. oraz oskarżonego D. P. (1). Jego zeznania są zbieżne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.</p>		
1.1.3.-1.1.4.	<p>Nagranie z monitoringu oraz protokół jego oględzin wraz z</p>	<p>Wiarygodność tych dowodów nie budzi żadnych wątpliwości; są to dowody obiektywne,</p>		

	dokumentacją fotograficzną,	a żadna ze stron postępowania nie mogła mieć na nie wpływu; potwierdzają one kradzież hulajnóg i ucieczkę oskarżonych D. P. (1) i K. C. (1) ze sklepu pokrzywdzonych.		
1.1.1.-1.1.2.	Nagranie zgłoszenia wraz z protokołem jego oględzin i danymi o zdarzeniu oraz informacje ogólne o zdarzeniu	Brak jest zastrzeżeń co do wiarygodności tych dowodów. Nagranie odzwierciedla treść dokonanego przez D. S. zgłoszenia i nie ma żadnych podstaw do kwestionowania jego rzetelności, podobnie zresztą jak wydruk z danymi o zdarzeniu oraz informacje ogólne o zgłoszeniu. Protokół oględzin nagrania jest zgodny z treścią zarejestrowanych wypowiedzi pokrzywdzonego i dyspozytorki.		
1.1.1.-1.1.5.	Opinie sądowo – psychiatryczne i opinia sądowo-psychiatryczno – psychologiczna	Wszystkie trzy opinie biegłych dotyczące oskarżonych K. P., D. P. (1) i K. C. (1) są rzetelne, jasne, pełne, nie zawierają żadnych sprzeczności. Biegli psychiatrzy oraz biegła psycholog sporządzili opinie po uprzednim badaniu oskarżonych oraz zapoznaniu się z dokumentami z		

		akt sprawy. Żadna ze stron nie kwestionowała wniosków wynikających z opinii biegłych.		
	Protokoły oględzin, przeszukania, zatrzymania, dane o karalności, odpisy wyroków, dane o odbyciu kary, wywiady środowisko we oraz pozostałe dokumenty zgromadzone w sprawie	Pochodzą one od podmiotów uprawnionych do ich wydania, sporządzone zostały w przepisanej formie, brak jest podstaw, by kwestionować ich wiarygodność.		
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
1.1.1.-1.1.2.	Wyjaśnienia oskarżonych K. P. i D. P. (1)	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. P. w pozostałej części, w jakiej zaprzeczył udziałowi swojego brata D. P. (1) w przestępstwie, kwestionował użycie noża i grożenie pokrzywdzonym, kradzież		

wskazanych przez D. S. przedmiotów, twierdził, iż akumulator wymontował i zabrał, aby uniemożliwić jazdę samochodem D. K. (1), a także korespondującymi z tą relacją wyjaśnieniami D. P. (1), który także zaprzeczył, aby wspólnie z bratem dokonał zarzuconego mu przestępstwa rozboju na szkodę D. S. i D. K. (1). Takie wyjaśnienia oskarżonych są bowiem sprzeczne z treścią zeznań złożonych przez D. S. i D. K. (1), które zostały ocenione jako wiarygodne w sekcji 2.1., co czyni zbędnym powielanie zaprezentowanej tam argumentacji. Dodatkowo wskazać należy, iż zarówno D. S., jak też D. K. (1) stanowczo potwierdzili udział w przestępstwie obu braci P. i opisali ich zachowanie. Nie budzi również wątpliwości posługiwanie się przez oskarżonych nożami. W kontekście relacji obu pokrzywdzonych, a także potwierdzających ją

dowodów przywołanych w tym zakresie w poprzedniej sekcji uzasadnienia, wersja zdarzenia przedstawiona przez obu oskarżonych jawi się jako nieprawdziwa. Zdaniem Sądu prezentowane przez oskarżonych wyjaśnienia miały na celu całkowite uchronienie D. P. (1) od odpowiedzialności karnej, zaś w przypadku K. P. przekonanie, iż jego zachowanie nie stanowi kwalifikowanego rozboju, lecz jedynie co najwyżej uszkodzenie mienia.

Zauważyć też trzeba, że wersja przedstawiona przez obu oskarżonych, a dotycząca chęci uniemożliwienia D. K. (1) kierowania pojazdem jest nielogiczna. Przede wszystkim, gdyby rzeczywiście oskarżonym zależało na udaremnieniu D. K. (1) prowadzenia pojazdu, to przecież wystarczyło zawiadomić Policję, iż prowadził on samochód w stanie nietrzeźwości czy pod wpływem narkotyków.

		<p>Przecież oskarżeni widzieli jak pokrzywdzeni przyjechali pod salon gier. Oczywiście było więc, że będą chcieli z tego miejsca odjechać. W czasie kiedy pokrzywdzeni byli w salonie na miejsce z pewnością zdążyliby przyjechać funkcjonariusze policji. Ponadto skoro jednak oskarżeni nie zdecydowali się na takie działanie i K. P. przebił dwie opony w samochodzie, to przecież zupełnie niecelowym było przebicie kolejnych dwóch opon i wymontowanie akumulatora.</p> <p>Przecież D. K. (1) i tak nie mógłby odjechać mając przebite dwie opony. Zdaniem Sądu wersję z zamiarem uniemożliwienia D. K. (1) kierowania pojazdem należało uznać za niewiarygodną i stworzoną na potrzeby postępowania, aby uzasadnić zachowanie oskarżonych.</p>		
1.1.3-1.1.5	Wyjaśnienia oskarżonych D. P. (1) i K. C. (1)	Jako niewiarygodne ocenił Sąd wyjaśnienia D. P. (1)		

w części, w jakiej zaprzeczył, aby użył przemocy wobec A. K. i twierdził, iż tylko zabrał hulajnogi, które stały przy wejściu, przy drzwiach, kwestionował udział K. C. (1) w zarzuconym obu tym oskarżonym przestępstwie rozboju na szkodę A. i P. K. oraz groził P. K. popełnieniem na jego szkodę przestępstwa. W taki sam sposób ocenił Sąd wyjaśnienia K. C. (1), w których zaprzeczył, aby popełnił zarzucony mu czyn i podał, że tego dnia zobaczył D. P. (1) i chciał go dogonić, widział jak wymieniony wszedł do sklepu, ale jakby nie wszedł, wziął dwa pudełka i wybiegł, a także stwierdził, iż on sam był pod drzwiami sklepu. Zaprezentowanej przez tych oskarżonych wersji zdarzenia przeczą bowiem stanowcze, konsekwentne i w pełni wiarygodne zeznania świadków A. i P. K., których analiza została przeprowadzona w sekcji 2.1. Ponadto przedstawiona przez

A. K. wersja zdarzenia znalazła potwierdzenie w obiektywnym dowodzie z nagrania monitoringu, na którym uwiecznieni zostali obaj oskarżeni w czasie ucieczki ze sklepu sportowego. Co znamienne, D. P. (1) przesłuchiwany przed Sądem w toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania wyjaśnił, iż jest niewinny co do kradzieży hulajnóg, nie był w sklepie sportowym i nie wie jak wygląda A. K.. W toku rozprawy natomiast zmienił swoją wersję, przyznając się przy tym jedynie do kradzieży tych przedmiotów. Podkreślić w tym miejscu należy, iż swoje wyjaśnienia zmienił po końcowym zaznajomieniu go z aktami sprawy, kiedy to zorientował się o istnieniu dowodu w postaci nagrania z monitoringu, na którym został zarejestrowany. W ocenie Sądu wersję tę wymyślił na potrzeby postępowania, chcąc

		<p>umniejszyć swoją odpowiedzialność. Z kolei oskarżony K. C. (1) w toku śledztwa konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawiał złożenia wyjaśnień. Dopiero przed Sądem, słuchany jako ostatni, po złożeniu wyjaśnień przez D. P. (1) także zdecydował się na złożenie wyjaśnień, przy czym dostosował je do przedstawionej w toku rozprawy relacji D. P. (1). Okoliczności te dodatkowo upewniają Sąd o nieprawdziwości wyjaśnień obu oskarżonych w tym zakresie.</p>		
11.1.-1.1.2.	Zeznania świadka J. G.	<p>Zeznania tego świadka sąd uznał za niewiarygodne w części, w jakiej twierdziła, iż powodem celem działania K. P. było jedynie udaremnienie D. K. (1) jazdy pod wpływem narkotyków. Przede wszystkim zauważyć należy, iż świadek jest konkubina K. P., a zatem niewątpliwie jest zainteresowana ochronieniem go od grożącej mu</p>		

		odpowiedzialności karnej za popełnienie zbrodni. Sama to przyznała będąc słuchana w toku śledztwa, kiedy zeznała: „Ja jestem teraz z K. i nie pozwolę na to, aby K. siedział” (k. 440).		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU				
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony		
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		D. P. (1) K. C. (1)	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej				
<u>Czyn z punktu IV części rozstrzygającej:</u> Z ustaleń faktycznych wynika, że D. P. (1) i K. C. (1) 16 maja 2019 r. w L., na terenie sklepu sportowego przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, stosując przemoc wobec A. K., polegającą na jej odepchnięciu i				

chwyceniu za szyję,
zabrali w celu
przywłaszczenia
dwie hulajnogi
marki (...) o
łącznej wartości
220 złotych, czym
działali na szkodę A.
K. i P. K..

Dla wypełnienia
znamion
przestępstwa
rozboju niezbędne
jest dokonanie
kradzieży z użyciem
przemocy wobec
osoby, groźby
natychmiastowego
jej użycia albo
z doprowadzeniem
człowieka do stanu
nieprzytomności lub
bezbronności. Przez
przemoc wobec
osoby należy
rozumieć
zastosowanie
bezpośredniej
przemocy fizycznej
skierowanej na ciało
człowieka w celu
uniemożliwienia lub
pokonania oporu,
aby następnie
dokonać kradzieży.
Oskarżeni chcieli
wejść w posiadanie
dwóch hulajnóg o
łącznej wartości 220
złotych, należących
do A. i P.
K.. Szczególnym
środkiem działania
zmierzającym do
zawładnięcia
mieniem
pokrzywdzonych
było zastosowanie
wobec A. K.

przemocy, rozumianej jako zastosowanie siły fizycznej, fizycznego przymusu. W tym celu D. P. (1) i K. C. (1) przyszedli do sklepu sportowego, w którym przebywała w tym czasie A. K.. D. P. (1) odepchnął pokrzywdzoną i chwycił ją za szyję oraz zabrał jedną z hulajnóg. W tym czasie K. C. (1) chwycił drugą hulajnogę i podał ją D. P. (1). Następnie D. P. (1) zabrał obie hulajnogi i uciekł ze sklepu, a za nim uciekł też K. C. (1). Oskarżeni zarzucanego im występku dopuścili się działając z zamiarem bezpośrednim przywłaszczenia rzeczy.

W świetle zebranych w sprawie i powołanych powyżej dowodów nie ulega przy tym wątpliwości, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Stosownie bowiem do treści przepisu art. 18 § 1 k.k. cechą konstytutywną współsprawstwa jest „wspólne wykonanie czynu” przez co najmniej dwie

osoby, w sposób spełniający kryteria obiektywnego przypisania skutku każdemu współdziałającemu. Wprawdzie każdy ze współsprawców nie musi realizować wszystkich czasownikowych znamion danego typu czynu, niemniej jednak w ramach porozumienia, do którego może dojść w sposób konkludentny już w trakcie wykonywania jego znamion, dokonuje on realizacji z innymi osobami tego przestępstwa, traktując go jako własne. Tak określone zachowanie przy świadomości roli, jaką w przestępstwie odegrali pozostali współsprawcy musi stanowić istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 lipca 2003r., sygn. Akt II AKA 305/03, OSA 2004, nr 3 poz. 70, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 czerwca 2007r., sygn. akt II AKA 173/07, Prok. i Pr. - wkł. 2008/2/25). Przenosząc powyższe

rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż analiza zgromadzonych dowodów jednoznacznie potwierdza, iż oskarżeni przygotowali się do popełnienia czynu, który został następnie dokonany. W tym celu D. P. (1) przyszedł wcześniej do tego sklepu, pod pozorem przymierzenia butów. Podczas pobytu zorientował się w układzie sklepu, znajdującym się tam asortymencie i sprawdził ile osób w nim przebywa. Następnie oskarżony ten przyszedł ponownie do sklepu wraz z K. C. (1) i w ramach podziału ról, wspólnie i w porozumieniu dokonali przypisanego im przestępstwa. Niewątpliwe jest zatem w ocenie Sądu, iż w zakresie przestępstwa rozboju oskarżeni działali ze sobą wspólnie i w porozumieniu, a ich zachowania wzajemnie się uzupełniały. Tym samym zachowanie obu oskarżonych

wyczerpało
znamiona
przestępstwa
rozboju z art. 280 § 1
k.k.

Sąd zmienił opis
czynu w zakresie
wskazania jego daty
na 16 maja
2019 r. Taka
data popełnienia
przestępstwa wynika
bowiem z całego
materiału
dowodowego, a
w szczególności
zawiadomienia A.
K. o popełnieniu
przestępstwa.

Oskarżony K. C. (1)
działał w warunkach
wielokrotnego
powrotu do
przestępstwa
opisanych w art.
64 § 2 k.k., był
bowiem uprzednio
skazany wyrokiem
Sądu Rejonowego w
Lubaniu z 14 czerwca
2004 r. w sprawie
o sygn. akt II K
303/03 za czyny z
art. 279 § 1 k.k.
w zw. z art. 91
§ 1 k.k., na karę
2 lat pozbawienia
wolności, objętą
następnie wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego w
Lubaniu z 23
września 2008 r.
sygn. akt VI
K 278/08, którym
wymierzono mu
karę łączną 5
lat i 8 miesięcy

pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 6 kwietnia 2009 r. do 15 lipca 2010 r., z zaliczeniem na poczet tej kary okresu od 1 września 2003 r. do 26 marca 2007 r., od 6 kwietnia 2008 r. do 6 sierpnia 2008 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z 17 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 102/11 m.in. za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k., popełniony 23 października 2010 r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 22 października 2013 r. do 22 stycznia 2017 r. Oznacza to, że oskarżony ten uprzednio skazany w warunkach recydywy wielokrotnej odbył ponad rok pozbawienia wolności, a w czasie krótszym, aniżeli 5 lat po odbyciu ostatniej kary ponownie popełnił przestępstwo z

katalogu wymienionego w art. 64 § 2 kk. Skoro tak, to działał on w warunkach recydywy wielokrotnej, a popełniony przez niego czyn kwalifikować należy w zw. z art. 64 § 2 k.k., jako że przepis ten przewiduje obligatoryjne orzeczenie kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia zachowania oskarżonych jako wypadku mniejszej wagi, o co wnosił obrońca oskarżonego D. P. (1), przywołując niewielką wartość skradzionego mienia. Wprawdzie istotnie wartość skradzionych przedmiotów nie była wysoka, jednak nie tylko ten element stanowi o przyjęciu wypadku mniejszej wagi. Wartość skradzionego mienia przy przestępstwie rozboju bardzo często jest bowiem przypadkowa i nie do końca zależna od zamiaru sprawców. Zauważyć natomiast należy, iż oskarżeni

działali z dużą dozą bezczelności, dopuszczając się przestępstwa rozboju w środku dnia, w sklepie, do którego dostęp mogła mieć nieograniczona ilość osób, potencjalnych klientów. Ponadto D. P. (1) wcześniej dokonał rekonesansu, a zatem przestępstwo to było zaplanowane i przygotowane. W tych okolicznościach, w ocenie Sądu, nie sposób zakwalifikować zachowania oskarżonych według przepisu art. 283 k.k.

Czyn z punktu III części rozstrzygającej:

W oparciu o zebrany materiał dowodowy Sąd ustalił, iż w dniu 16 maja 2019 r. w L., woj. (...), D. P. (1) groził P. K. pozbawieniem życia, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, co wyczerpało znamiona ustawowe przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.

Zgodnie z brzmieniem art.

190 § 1 k.k.
sprawcą występku
groźby jest osoba,
która dopuściła
się grożenia innej
osobie popełnieniem
przestępstwa na jej
szkodę lub szkodę
osoby najbliższej,
jeżeli groźba ta
wzbudziła w
zagrożonym
uzasadnioną obawę,
że będzie spełniona,
co miało miejsce w
przypadku działania
oskarżonego D. P.
(1). Oskarżony D. P.
(1) działał umyślnie,
z bezpośrednim
zamiarem
zmierzającym do
wywołania u
pokrzywdzonego P.
K. obawy spełnienia
groźby. Treścią tej
groźby była
zapowiedź
popełnienia
przestępstwa
pobicia
pokrzywdzonego.
Swoim
zachowaniem
oskarżony
oddziaływał na
psychikę P. K. w
taki sposób, iż
pokrzywdzony ten
mógł się obawiać i
rzeczywiście obawiał
się, że groźba ta
zostanie spełniona.
Bezspornym jest, iż
wzbudzenie obawy w
zagrożonym należy
oceniać
subiektywnie, nie
zaś z punktu
widzenia

obiektywnego
niebezpieczeństwa
realizacji groźby.
W subiektywnym
odczuciu P. K.
groźbę skierowaną
wobec niego przez
oskarżonego
traktował on
poważnie i uznał
jej spełnienie za
rzeczywiście
możliwe. Nie sposób
nie przywołać w tym
miejscu
okoliczności, w
jakich została
wyartykułowana ta
groźba.
Pokrzywdzony
wszak podjął pościg
za oskarżonym,
którego jego żona
rozpoznała jako
sprawcę
dokonanego na jej
osobie rozboju. Już
sama ta okoliczność,
przemoc, jakiej
oskarżony użył
wobec jego żony
wcześniej, postawa
oskarżonego, treść
wypowiedzianej
groźby, zdaniem
Sądu, niewątpliwie
uzasadniają
przyjęcie, iż obawa
P. K. o
prawdopodobieństwo
jej realizacji była
uzasadniona.
Podkreślić w tym
miejscu należy,
iż brak zamiaru
spełnienia
wypowiedzianej
groźby nie ma
żadnego znaczenia
dla bytu

przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. Do przyjęcia przestępstwa groźby karalnej nie jest bowiem istotny rzeczywisty zamiar spełnienia groźby, rodzaj przestępstwa, którego popełnieniem sprawca grozi, ani cel, w jakim to czyni. Wszystkie powyższe uwagi odnoszą się do zachowania oskarżonego D. P. (1). Oskarżony zamiarem swym obejmował urzeczywistnienie wszystkich ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.

Sąd zmienił opis czynu w zakresie daty jego popełnienia, bowiem jak wynika ze wszystkich dowodów, w tym zeznań A. i P. K. został on popełniony nie 15 maja 2019 r., jak wskazano w akcie oskarżenia, lecz dzień później, tj. 16 maja 2019 r. Kolejna zmiana dotycząca rodzaju przestępstwa, którym groził oskarżony znalazła podstawę w zeznaniach P. K..

Wina oskarżonych w zakresie obu przypisanych im czynów nie budzi żadnych wątpliwości.

Zebrane w sprawie dowody wskazują, że oskarżeni jako osoby dojrzałe i w pełni poczytalne w chwili dokonania czynów, są zdolni do przypisania im winy.

Ani D. P. (1), ani K. C. (1) nie znajdowali się w żadnej nadzwyczajnej sytuacji

motywacyjnej, która zniewalałaby ich do podjęcia działań sprzecznych z normami prawnymi.

Z opinii sądowno - psychiatrycznych wynika

jednoznacznie i bez jakichkolwiek wątpliwości, iż oskarżeni tempore criminis mieli możliwość

rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. W tym stanie rzeczy należało uznać, że rozpoznawalność znaczenia czynów i możliwość kierowania swoim

postępowaniem, a także społeczna dezaprobata były im znane w chwili podjęcia decyzji o

działaniu i w trakcie jego wykonywania.				
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	K. P. D. P. (1)	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej				
Z ustaleń faktycznych wynika, że K. P. i D. P. (1) 19 października 2019 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się niebezpiecznymi narzędziami w postaci noży i groząc ich natychmiastowym użyciem D. K. (1) i D. S., doprowadzając w ten sposób do ich ucieczki, z wnętrza pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), należącego do R. K., zabrali w celu przywłaszczenia akumulator samochodowy o wartości 200 złotych i telefon komórkowy S. G. (...) o wartości 300 złotych, stanowiące własność R. K., pieniądze w kwocie 70 złotych, tablet marki L. o wartości 50 złotych,				

stanowiące własność D. S., dowód osobisty wystawiony na nazwisko D. S. oraz usunęli dokument, którym nie mieli prawa rozporządzać, w postaci książeczki wojskowej wydanej na nazwisko D. S., czym dopuścili się czynu z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Aktualność zachowują rozważania dotyczące podstawowej postaci przestępstwa rozboju przywołane w sekcji 3.1. Znamiona kwalifikujące zbrodnię rozboju z art. 280 § 2 k.k. to posłużenie się przy popełnieniu rozboju m.in. bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem. Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy Sąd uznał, że oskarżeni obejmowali swoim zamiarem wszystkie elementy rozboju kwalifikowanego, w tym zabór mienia oraz posługiwanie się niebezpiecznymi przedmiotami w postaci noży.

Szczególnym środkiem działania zmierzającym do zawładnięcia mieniem pokrzywdzonych, znajdującym się w samochodzie, było użycie groźby natychmiastowego użycia przemocy przez posłużenie się nożami, zademonstrowanie ich D. S. i D. K. (1), machanie nim przez D. P. (1), wypowiedzenie groźby pozbawienia życia przez K. P.. Należy w tym miejscu zauważyć, iż do przyjęcia znamienia "posługiwania się nożem" wystarczy samo okazanie noża ofierze w celu skłonienia jej do wydania mienia (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 13 maja 2021 r., II AKa 67/21, Lex nr 3240540). Po zastosowaniu tego środka oskarżeni dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy i tabletu stanowiących własność D. S. oraz akumulatora i telefonu, które należały do jego brata, R. K.. Tym samym zachowanie oskarżonych wyczerpało

znamiona
przestępstwa
rozboju
kwalifikowanego z
art. 280 § 2 k.k.

Ponadto oskarżeni
wyciągając dowód
osobisty z portfela D.
S. i dokonując jego
zaboru dopuścili
się kradzieży tego
dokumentu, co
wyczerpuje
znamiona
przestępstwa
stypizowanego w art.
275 § 1 k.k.
Nadto, zabierając
z tego samego
miejsca książeczkę
wojskową,
wystawioną na
nazwisko tego
pokrzywdzonego
usunęli dokument,
którym nie mieli
prawa rozporządzać,
co stanowiło
przestępstwo z art.
276 k.k. Działania
oskarżonych w tym
zakresie nie można
uznać za
przypadkowe.

Oskarżeni bowiem
nie zabrali ze
schowka pojazdu
portfela, w którym
znajdowały się
dokumenty, lecz
wyciągnęli je i
zabrali w celu
przywłaszczenia. Ich
działanie było zatem
świadome i celowe,
stąd zachowanie
ich winno zostać
zakwalifikowane
także według tych

przepisów, w zbiegu kumulatywnym, zgodnie z art. 11 § 2 k.k.

Ustalając, w czym majątku powstała szkoda, Sąd oparł się na zeznaniach złożonych przez pokrzywdzonego R. K. i świadka M. S. (2), z których wynika, że zarówno akumulator jak i telefon stanowiły własność wymienionego pokrzywdzonego.

Oskarżeni K. P. i D. P. (1) działali wspólnie i w porozumieniu, i zachowują tu aktualność rozważania przywołane w tym zakresie w sekcji 3.1. uzasadnienia.

Nie sposób podzielić stanowiska obrońcy K. P., iż zachowanie tego oskarżonego stanowiło jedynie uszkodzenie mienia. Rzeczywiście działanie K. P. rozpoczęło się od przecięcia dwóch opon w pojeździ, co sam przyznał. Na tym jednak działanie to się nie zakończyło. Później bowiem, kiedy obaj pokrzywdzeni wyszli z salonu gier i wracali do

<p>samochodu, działania obu oskarżonych zostały skierowane przeciwko D. S. i D. K. (1). Oskarżeni wszak posługując się nożami grozili tym pokrzywdzonym natychmiastowym użyciem przemocy, a następnie, oprócz przebicia kolejnych dwóch opon, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia i dokumentów, należących do D. S. i R. K..</p>				
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania			
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania				
#	1.6. Umorzenie postępowania			
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania				
#	1.7. Uniewinnienie			

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia				
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
K. P.	I	I	Łagodzące: - zamiar nagły, który pojawił się dopiero na widok przyjazdu pokrzywdzonego D. K. (1), choć tej okoliczności Sąd nie przydał istotnego znaczenia, bowiem wskazuje to jednoznacznie na łatwość popełniania przez oskarżonego przestępstw, Obciążające: - oskarżony godził w bardzo ważne dobra chronione prawem, tj. prawo własności, ale nie tylko; przestępstwo rozboju znajduje się wprawdzie w dziale przestępstw	

			<p>skierowanych przeciwko mieniu, jednakże z uwagi na środek prowadzący do zaboru mienia uderza ono w inne, podstawowe dobra tj. życie i zdrowie ludzkie, wolność od gróźb,</p> <ul style="list-style-type: none"> - zachowanie oskarżonego charakteryzowało się znaczną zuchwałością i bezczelnością, wynikającą z jawnego charakteru działania w miejscu ogólnie dostępnym, na parkingu, przy jednej z głównych ulic miasta; - działanie oskarżonego pod wpływem substancji narkotycznych, co przyznał sam, w swoich wyjaśnieniach, - działanie wspólnie i w porozumieniu z bratem D. P. (1), - uprzednia karalność oskarżonego i negatywna opinia o nim w miejscu zamieszkania, 	
D. P. (1)	I, III, IV,	I,III,IV	<p>Łagodzące:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zamiar nagły, który pojawił się dopiero na widok przyjazdu pokrzywdzonego D. 	

K. (1), choć tej okoliczności Sąd nie przydał istotnego znaczenia, bowiem wskazuje to jednoznacznie na łatwość popełniania przez oskarżonego przestępstw,

Obciążające:

- oskarżony godził w bardzo ważne dobra chronione prawem, tj. prawo własności, ale nie tylko; przestępstwo rozboju znajduje się wprawdzie w dziale przestępstw skierowanych przeciwko mieniu, jednakże z uwagi na środek prowadzący do zaboru mienia uderza ono w inne, podstawowe dobra tj. życie i zdrowie ludzkie, wolność od gróźb,

- zachowanie oskarżonego charakteryzowało się znaczną zuchwałością i bezczelnością, wynikającą z jawnego charakteru działania w miejscu ogólnie dostępnym, na parkingu, przy jednej z głównych ulic miasta (czyn z pkt. I) oraz w środku dnia, w sklepie, do którego dostęp mogła mieć nieograniczona ilość

			<p>osób, potencjalnych klientów (czyn z pkt. IV);</p> <p>- w zakresie czynu z pkt. IV działanie było zaplanowane i przygotowane; oskarżony wcześniej tego dnia przyszedł do sklepu i dokonał rekonesansu;</p> <p>- działanie wspólnie i w porozumieniu z bratem K. P. (czyn z pkt. I) oraz K. C. (1) (czyn z pkt. IV),</p> <p>- uprzednia karalność oskarżonego i negatywna opinia o nim w miejscu zamieszkania,</p>	
D. P. (1)	VI		<p>Czynów objętych niniejszym postępowaniem oskarżony dopuścił się w okresie 5 miesięcy, zostały one skierowane przeciwko tym samym dobrom prawnym,</p>	
K. P. i D. P. (1)	II	I	<p>Orzeczonego środka kompensacyjnego ma służyć wyrównaniu strat, jakie ponieśli pokrzywdzeni D. S. i R. K., w wyniku popełnionego na ich szkodę przestępstwa, a realizacja tego obowiązku powinna jak najlepiej</p>	

			<p>zabezpieczyć ich interesy. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż interesy pokrzywdzonych najlepiej zabezpiecza orzeczenie takiego środka solidarnie od współsprawców czynu karalnego. Taki też sposób orzeczenia tego środka karnego Sąd uznał za zasadny w przedmiotowej sprawie.</p>
K. C. (1)	IV	IV	<p>Łagodzące:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Sąd nie dopatrył się okoliczności łagodzących dotyczących tego oskarżonego, <p>Obciążające:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżony godził w bardzo ważne dobra chronione prawem, tj. prawo własności, ale nie tylko; przestępstwo rozboju znajduje się wprawdzie w dziale przestępstw skierowanych przeciwko mieniu, jednakże z uwagi na środek prowadzący do zaboru mienia uderza ono w inne, podstawowe dobra tj. życie i zdrowie ludzkie, - zachowanie oskarżonego

			<p>charakteryzowało się znaczną zuchwałością i bezczelnością, wynikającą z charakteru działania, w środku dnia, w sklepie, do którego dostęp mogła mieć nieograniczona ilość osób, potencjalnych klientów;</p> <p>- działanie było zaplanowane i przygotowane;</p> <p>współoskarżony D. P. (1) wcześniej tego dnia przyszedł do sklepu i dokonał rekonesansu;</p> <p>- działanie wspólnie i w porozumieniu z D. P. (1),</p> <p>- uprzednia karalność oskarżonego, wykraczająca poza ramy art. 64 § 2 k.k.</p>	
D. P. (1) i K. C. (1)	V	IV	<p>Pokrzywdzony P. K. złożył wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na jego rzecz. Orzeczony środek kompensacyjny ma służyć wyrównaniu strat, jakie poniósł pokrzywdzony, w wyniku popełnionego na jego szkodę przestępstwa, a realizacja tego obowiązku powinna</p>	

			<p>jak najlepiej zabezpieczyć jego interesy. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż interesy pokrzywdzonego najlepiej zabezpiecza orzeczenie takiego środka solidarnie od współsprawców czynu karalnego. Taki też sposób orzeczenia tego środka karnego Sąd uznał za zasadny w przedmiotowej sprawie.</p>
<p>1Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			<p>czynów objętych niniejszym postępowaniem oskarżony dopuścił się w okresie 5 miesięcy, zostały one skierowane przeciwko tym samym dobrom prawnym,</p>
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. P.	VII	I	<p>Oskarżony był tymczasowo aresztowany; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono mu okres tego rzeczywistego pozbawienia wolności, uwzględniając przy tym okres odbywania przez</p>

			niego kar orzeczonych w innych sprawach,
D. P. (1)	VII	VI	Oskarżony był tymczasowo aresztowany; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono mu okres tego rzeczywistego pozbawienia wolności, uwzględniając przy tym okres odbywania przez niego kary orzeczonej w innej sprawie,
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. Koszty procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
VIII	<p>Oskarżony K. C. (1) występował z obrońcą ustanowionym z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i sądowym; obrońca złożył wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oświadczając, iż nie zostały one pokryte ani w całości, ani w części.</p> <p>Na kwotę zasądzoną przez Sąd składają się:</p> <p>- 300 zł (§ 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu),</p> <p>- 1680 zł (§17 ust. 2 pkt 5 i § 20 w/w rozporządzenia),</p> <p>Powyższa kwota została podwyższona o podatek od towarów i usług zgodnie z § 4</p>		

	ust. 3 cyt. wyżej rozporządzenia.		
IX	Biorąc pod uwagę sytuację finansową oskarżonych - brak majątku oraz uwzględniając okoliczność, iż wobec oskarżonych orzeczone zostały bezwzględne kary pozbawienia wolności Sąd, na podstawie przepisu art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zwolnił ich w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłat.		
1Podpis			
Maria Migoń-Karwowska			